

Sygn. akt II AKa 233/20

Lublin, dnia 4 lutego 2021 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Agnieszka Pawłowska (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Mariusz Młoczkowski SA Wojciech Zaręba
Protokolant	st. sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale prokuratora Bartłomieja Świderskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2021 roku

sprawy **P. B. (1)** syna T. i G. z domu U., urodzonego w dniu (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego (...)

z dnia (...) roku, sygn. akt (...)

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w części dotyczącej czynu z pkt I i związanych z nim rozstrzygnięć;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Na skutek kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego P. B. (1) w części dotyczącej czynu zakwalifikowanego z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zb. z art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Z tego powodu Sąd Apelacyjny odniesie się w niniejszym uzasadnieniu jedynie do zarzutów apelacji obrońcy P. B. (1) w części dotyczącej tegoż czynu.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 233/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w. (...) z dnia (...)
sygn. akt (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
---	--

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy w zakresie kwalifikacji prawnej
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. B. (1)	Stosowanie przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego groźby bezprawnej i przemocy, warunkujących dokonanie czynu art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt	Zeznania pokrzywdzonego P. B. Zeznania P. (...) Opinie psychologiczne dotyczące małoletnich świadków	k. 2983-2986; 2987 k. 2972-2973v; 2974 k. 2998 k.2999

2 i 3 k.k. w zw. z
art. 197 § 2 k.k.

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Zeznania pokrzywdzonego P. B. (1) Zeznania P. B. (4) Opinie psychologiczne dotyczące powyższych świadków	<p>Przeprowadzone przez Sąd Apelacyjny oba dowody z przesłuchania wskazanych świadków bezsprzecznie wskazują na stosowanie przez oskarżonego wobec swojego syna przemocy i groźby bezprawnej, które to czynności warunkowały dokonanie czynu z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. Dowody te bez żadnego wątplenia należy ocenić jako wiarygodne.</p> <p>Wiarygodność powyższych dowodów dodatkowo wzmacniają opinie sporządzone w sprawie przez biegłego z zakresu psychologii M. Z.. Biegła brała udział w przesłuchaniu obu małoletnich świadków i w obu przypadkach stwierdziła, że brak jest zaburzeń w zakresie możliwości przyswajania i odtwarzania spostrzeżeń, zaburzeń funkcji intelektualnych lub zaburzeń szeroko rozumianego stanu psychicznego. W obu przypadkach biegła nie stwierdziła ponadto patologicznej motywacji do złożenia zeznań. W odniesieniu do P. B. (1) wskazała jednak, że w czasie składania zeznań wystąpiło spowolnienie tempa wypowiedzi w wyniku odtwarzania w pamięci cech lękotwórczych. Podała ponadto, że</p>

		<p>wystąpiła niepamięć szczegółów zdarzenia, co jest wynikiem naturalnie zacierającego się śladu pamięciowego oraz mechanizmu wyparcia (mechanizm obronny).</p> <p>Obie wydane w sprawie przez biegłą psycholog opinie Sąd uznał za wiarygodne i miarodajne dowody. Wykonane zostały w tej sprawie na zlecenie organów procesowych i pozostają spójne, jasne, pozbawione cech wewnętrznej sprzeczności, nie były również kwestionowane przez strony w zakresie ich treści, jak też formy ich sporządzenia wynikającej z k.p.k.</p>
--	--	--

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez:</p> <p>1. dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. B. (1) w zakresie w jakim Sąd odmówił im wiary, a które są konsekwentne, stanowcze i w pełni korelują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w zakresie czynu z pkt. I wyroku, a zatem w całości powinny zostać uznane za wiarygodny dowód w sprawie;</p> <p>2. dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań złożonych przez świadka P.B.i na ich podstawie uznanie, iż oskarżony stosował wobec niego przemoc fizyczną w postaci bicia po całym ciele oraz groźbę bezprawną pobicia, która</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wzbudziła w w/w uzasadnioną obawę, że będzie spełniona i doprowadził go w ten sposób do obcowania płciowego, podczas gdy małoletni w złożonych przez siebie zeznaniach nie wskazywał na powyższe, a co skutkowało uznaniem przez Sąd oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynu z pkt. I wyroku;

3. dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań złożonych przez świadków P. B. (4) i D. B. i na ich podstawie uznanie, iż oskarżony stosował przemoc fizyczną względem małoletniego P.B., aby nakłonić go do obcowania płciowego czy też poddania się innej czynności seksualnej, podczas gdy małoletni świadkowie nie zdawali sobie sprawy z charakteru przeprowadzanej czynności o czym świadczy ich zachowanie w trakcie przesłuchania, co skutkowało uznaniem przez Sąd oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynu z pkt. I wyroku;

4. uznanie za wiarygodny dowód w sprawie treści czatu prowadzonego przez oskarżonego z użytkownikiem o nazwie „Ł. G., (...) lata, Ł." za pośrednictwem komunikatora GG i uznanie, iż oskarżony stosował wobec swojego syna przemoc fizyczną oraz groźbę bezprawną i doprowadził go w ten sposób do obcowania płciowego oraz do poddania się innej czynności seksualnej i wykonania takiej czynności;

5. niezastosowanie przez Sąd art. 49a k.k. i zasądzenie od oskarżonego P. B. (1) na rzecz pokrzywdzonego P. B. kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, podczas gdy wniosek z art. 46 k.k. został złożony przez

	<p>prokuratora w mowie końcowej, a zatem po zamknięciu przewodu sądowego, w związku z czym był spóźniony.</p> <p>A w konsekwencji obrazy w/w przepisów zarzucam także:</p> <p>6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżony P. B. (1) stosując wobec swojego małoletniego syna P.B. przemoc fizyczną w postaci bicia po całym ciele oraz groźbę bezprawną pobicia, która wzbudziła w w/w uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, doprowadził go w ten sposób do obcowania płciowego oraz poddania się innej czynności seksualnej i wykonania takiej czynności, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego takich ustaleń wyprowadzić nie można.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie podkreślić należy, że Sąd orzekający w sprawie, po zebraniu materiału dowodowego, poddał go właściwej ocenie i wyciągnął z niej jak najbardziej należyte wnioski. Słusznie zatem, wiarygodne dowody uczynił podstawą ustaleń faktycznych i przyjął, że oskarżony P. B. (1) dopuścił się czynu określonego w pkt I Wyroku. Przede wszystkim P. B. (1) został skazany prawomocnie za czyn z art. 207 k.k. Oznacza to, że w okresie od (...) r. do (...) roku z wyłączeniem okresów wskazanych w Wyroku, znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoim małoletnim synem P. B.w ten sposób, że uderzał go po całym ciele paskiem od spodni</p>		

i kablem od piecyka elektrycznego oraz uderzał nim o ścianę i łóżko, a w dniu (...) r. wszczynając awanturę i wytwarzając poczucie zagrożenia spowodował, że P. B., przy niskiej temperaturze powietrza i bez obuwia musiał uciekać z domu. W tym samym okresie dopuścił się wobec pokrzywdzonego czynów, które wypełniają znamiona z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. Tut. Sąd zgadza się w całości z argumentacją Sądu Najwyższego odnośnie ustalenia, że stosowana wobec małoletniego – i tu trzeba wskazać, że chodzi o **6 letniego chłopca** (ur. (...), czyn rozpoczęty na początku (...)) – przemoc fizyczna i groźby pozwoliły na dokonywanie czynów zgwałcenia i zmuszania do innych czynności seksualnych bez szczególnego wykorzystywania w tym samym momencie kwestionowanych zachowań, tj. przemocy, czy groźby. Ergo, stan zagrożenia w jakim znajdował się pokrzywdzony P. B. nie ustawał w chwili czynów z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. Trudno bowiem wyobrazić sobie taką sytuację, że oto sprawca znęca się w okrutny sposób nad dzieckiem, ale kiedy w międzyczasie podejmuje się wobec niego zachowań pedofilskich nawet bez szczególnego zmuszania, czy wyartykułowanego groźenia, to wówczas dziecko chętnie na nie przystaje i zgadza na tego rodzaju działania. Przytaczanie treści zeznań pokrzywdzonego, w których niechętnie mówi o ojcu i jego zachowaniach wobec niego, nie jest niczym szczególnym i niczego konkretnego nie dowodzi. Powszechną wiedzą jest to, że ofiara, szczególnie tak mała i uzależniona od ojca, dla którego rodzic jest przykładem i którego

kocha bezwarunkowo, będzie bronić go niezależnie od tego, jakie zło ten mu wyrządzi. Przecież jak przeanalizować dokładnie zeznania P. B., to unikał on obciążania oskarżonego również w zakresie znęcania się nad nim, mimo że ojciec m.in. uderzał nim o ścianę, czy inne przedmioty. Mimo, że wielokrotnie dziecku leciała krew z nosa w wyniku tych zachowań, czy miał inne poważne obrażenia. Zatem tego rodzaju prostolinijna ocena materiału dowodowego jest absolutnie nie do przyjęcia. Zeznania pokrzywdzonego należy oceniać z niezwykłą dokładnością, w odniesieniu do pozostałych wiarygodnych dowodów zebranych w sprawie w oparciu o wskazania wiedzy i doświadczenie życiowe. W uznaniu Sądu ponowne przesłuchanie świadków – synów oskarżonego – P. B.i P. B. (4) pozwoliło na zebranie dodatkowych dowodów, potwierdzających winę oskarżonego w zakresie czynu z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. Wskazanie pokrzywdzonego P. B., że: „tata kazał mi się rozbierać, nie bił mnie wtedy. Zdarzało się to wtedy gdy mama wychodziła z braćmi na spacer kiedy nie było nikogo w domu. Tata kazał i ja to robiłem.” dowodzi jego bezwarunkowego podporządkowania ojcu. Z treści tych depozycji należy czytać, że nakaz „taty” nie mógł spotkać się z jakimkolwiek sprzeciwem. Świadek dalej mówił: „Były na pewno takie sytuacje że tata kazał mi coś jeszcze robić. Tato dotykał mnie w miejsca intymne i kazał też siebie dotykać po intymnych częściach ciała. Zgadałem się na to przy tych zdarzeniach tata mnie nigdy nie uderzył na pewno. Tata mówił że mnie zabije jak nie zrobię jakiej sprawy na dworze...”. Depozycje powyższe należy czytać w połączeniu

z całością wypowiedzi świadka, również z tym fragmentem, gdzie wskazał: „Bałem się taty zarówno jak był trzeźwy jak i po alkoholu. Raczej nie zdarzało się mi żebym powiedział tacie że czegoś nie zrobię.... Tata kazał i ja robiłem co kazał.” Następnie usprawiedliwiając się, dziecko wskazało: „Brat ma lepszą pamięć niż ja. Ja wszystko zapominam”. Ostatecznie wskazał: „Obawiałem się, że jeżeli nie dotknę taty w miejsca intymne, to dostanę. Bałem się go ale mnie nigdy nie uderzył wtedy. Robiłem to co kazał”. Treść wskazanych fragmentów, przy uwzględnieniu specyfiki zeznań składanych przez dziecko i jego tendencji do unikania obciążania najbliższej osoby, wskazuje bez wątpienia na sposób zachowania wobec niego przez oskarżonego i wykorzystywanie przez tego ostatniego ciągłego stanu zagrożenia pobiciem i innymi dolegliwościami, jakie w dziecku wzbudzał i jakich dziecko od niego doznawało. Niezależnie jednak od powyższego w aktach sprawy znajdują się zeznania brata pokrzywdzonego lat 9 w chwili przesłuchania, gdzie wskazuje on na część zachowań oskarżonego, podejmowanych wobec P. B.. Wskazuje on bowiem, że brat mówił mu, iż ojciec „wtedy jak mu tata robił zdjęcia to go bił, bo P. nie chciał ich robić. Tata bił P. za to, że nie chciał robić zdjęć.... Pamiętam, że P. z tatą pojechali do S.. Na drugi dzień P. mi powiedział, że coś tam się wydarzyło ale to było tajemnicą i jeżeli o tym powie to tato go uderzy”. Same te zeznania złożone z toku postępowania apelacyjnego wskazują jednoznacznie, że Sąd Okręgowy słusznie ustalił, iż oskarżony nie tylko znęcał się fizycznie i psychicznie, przy czym wykorzystywał tą przemoc i groźby także do popełnienia czynów

gwałcenia i molestowania dziecka. Co więcej, w czasie tych zdarzeń także stosował wobec niego przemoc i groźby spotęgowane właśnie wyżej wspomnianymi zachowaniami.

Tym samym bezzasadny jest zarzut dotyczący dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonego (pkt 1), bowiem fakt, że nie przyznawał się do stosowania przemocy wobec swojego dziecka jest jedynie przyjętą przez niego linią obrony, w szczególności że nie koreluje z zebraniem w sprawie, kompleksowo ocenionym materiałem dowodowym. Nie znajdują uznania także zarzuty (pkt 2 i 3) dotyczące zeznań P.B., czy P. B. (4), bowiem szczegółowa analiza tych deponycji została przeprowadzona powyżej i wykazała ponad wszelką wątpliwość na niezasadność kwestionowania tych deponycji. Świadkowie zeznawali na okoliczności, które pamiętali i potrafili opisać w sposób dostosowany do ich wieku i możliwości intelektualnych. Wiarygodność powyższych dowodów wspierają sporządzone do sprawy opinie psychologiczne, które w sposób oczywisty potwierdzają psychologiczne nasycenie prawdomównością. Z tych względów Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować te deponycje. Jednocześnie apelacja, oprócz gołosłownych stwierdzeń, nie podniosła realnych zarzutów mogących skutkować zakwestionowaniem tych niekorzystnych dla oskarżonego relacji. Sąd odstąpił od odnoszenia się do zeznań D. B., bowiem dziecko odmówiło składania zeznań w niniejszej sprawie.

Przytaczany przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu Czat (pkt 4), na którym oskarżony prowadził swoje rozmowy potwierdza, wbrew sugestiom apelacji, poczynione ustalenia odnośnie dokonania na synu gwałtów i molestowania. Potwierdza w tym także fakt stosowania przemocy i groźby bezprawnej wobec niego. Tymczasem podnoszenie przez obrońcę, że dowód ten w zupełności nie koreluje z innymi zgromadzonymi w sprawie materiałami dowodowymi, a jedynie potwierdza okoliczność iż oskarżony rozmawiał przez komunikator z innymi ludźmi wskazuje, że skarżący nie zapoznał się dostatecznie wnikliwie z treściami zawartych tam rozmów, do których Sąd odsyła. Świadczy o tym chociażby stwierdzenie zawarte w apelacji, że wskazywana przez Sąd rozmowa była bezprzedmiotowa i nieistotna. Staranna analiza poszczególnych wypowiedzi, dostarcza odpowiedzi na podnoszone zarzuty i w sposób absolutny oraz kategoriyczny im zaprzecza. Jednocześnie powołany dowód koreluje z innymi wiarygodnymi dowodami w sprawie, w tym z zeznaniami przesłuchanych w sprawie dzieci.

Tym samym Sąd orzekając w niniejszej sprawie, nie dopuścił się w żadnej mierze błędu w ustaleniach faktycznych, który miałby polegać na bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżony P. B. (1) stosując wobec swojego małoletniego syna przemoc fizyczną w postaci bicia po całym ciele oraz groźbę bezprawną i doprowadził go w ten sposób do obcowania płciowego oraz poddania się innej czynności seksualnej, a także wykonania takiej czynności, bowiem w sposób bezsprzeczny

wynika to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd szczegółowo wskazał powyżej dlaczego nie uwzględnił tego rodzaju twierdzeń.

Jednocześnie w uznaniu Sądu zasadnym było zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwoty 20.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (pkt 5). Nie zauważył bowiem skarżący, że Sąd skazując sprawcę może orzec z urzędu o zasądzeniu takiej należności. Fakt, iż Sąd w uzasadnieniu wypowiedział się, że uwzględnił wniosek prokuratora, który faktycznie został zgłoszony zbyt późno, nie zmienia sytuacji, że w sposób oczywisty doszedł do przekonania, iż takie zadośćuczynienie pokrzywdzonemu dziecku się należy. W tym sensie też orzekając, miał na uwadze wniosek oskarżyciela, ale w konsekwencji działał z urzędu. Tym samym, chociaż naruszył art. 49a k.p.k (skarżący błędnie wskazał w treści apelacji art. 49a k.k.), to nie naruszył przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 k.k.

Wniosek

zmianę zaskarżonego wyroku w części tj. w zakresie pkt. I poprzez wyeliminowanie z opisu czynu znamion dot. przemocy tj. iż oskarżony stosując wobec swojego małoletniego poniżej 15 lat syna P. B.urodzonego (...) przemoc fizyczną w postaci bicia po całym ciele oraz groźbę bezprawną pobicia, która wzbudziła w w/w uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, doprowadził go w ten sposób do obcowania płciowego oraz do poddania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

się innej czynności seksualnej i wykonania takiej czynności, które skutkowały zastosowaniem przez Sąd kwalifikacji prawnej z art. 197 k.k. i zmianę kwalifikacji prawnej czynu z pkt I na art. 200 k.k. i na tej podstawie wymierzenie kary łagodniejszej,

- zmianę wyroku w pkt IV i orzeczenie kary łącznej w łagodniejszym wymiarze,

- w zakresie pkt. VII wniósł o uchylenie.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W efekcie przeprowadzonej kontroli instancyjnej Sąd Apelacyjny nie uwzględnił żadnego z zarzutów podniesionych w apelacji, a dotyczących przypisania oskarżonemu czynu z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. Z tych względów nie jest możliwa zmiana kwalifikacji prawnej na art. 200 k.k. bowiem tego rodzaju zmiana byłaby sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i dokonany na jego podstawie właściwymi ustaleniami faktycznymi.

Nie jest możliwe ponadto w żadnym razie uwzględnienie wniosku o wymierzenie łagodniejszej kary za czyn określony w pkt I Wyroku. Mając na względzie, że w niniejszej sprawie złożona została jedynie apelacja obrońcy, Sąd był ograniczony zakresem wymierzonej kary. Niemniej podkreślić należy, że okoliczności przestępstwa, jakiego się dopuścił P. B. (1), rozmiar

krzywdy jaką wyrządził swojemu małemu synowi, robienie mu przy tym zdjęć i rozsyłanie po sieci, oferowanie jego osoby na forum internetowym i przyjmowanie za to pieniędzy, to tylko niektóre z okoliczności obciążających, jakie muszą mieć wpływ na wymiar kary. W tym zakresie Sąd odsyła do treści uzasadnienia w tym przedmiocie, które precyzyjnie wskazuje okoliczności, jakie Sąd miał na względzie. Nie ma potrzeby powtarzania ich w tym miejscu. Należy tylko wskazać, że w rzeczywistości krzywda, jaką wyrządził ojciec swojemu dziecku jest nie do naprawienia. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących. Mając to na względzie brak jest jakichkolwiek przesłanek do łagodzenia kary, która i tak jest karą łagodną. Jednocześnie Sąd orzekając jedynie odnośnie czynu z pkt I Wyroku i związanych z tym rozstrzygnięć nie był władny wymierzyć kary łącznej, którą należy orzec w ewentualnym Wyroku Łącznym.

Z uwagi na wskazane w poprzedniej części argumenty, niezasadne byłoby także uchylene orzeczenia o zasądzeniu zadośćuczynienia, szczególnie że ustalone okoliczności czynu wskazują na tego rodzaju konieczność.

Ubocznie należy wskazać, że zaskarżony Wyrok został również skontrolowany poza granicami zaskarżenia z punktu widzenia podstaw jego wzruszenia z urzędu. Podkreślić należy, że żadna z tego rodzaju okoliczności nie zachodzi w niniejszej sprawie.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymano w mocy zaskarżony Wyrok.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W związku z nieuwzględnieniem zarzutów apelacyjnych Sąd utrzymał w mocy zaskarżony Wyrok w uchylonej przez Sąd Najwyższy części.	

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt II i III	<p>Orzeczono o kosztach:</p> <ul style="list-style-type: none"> - rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu uzasadnia § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, - na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, uznając iż ich uiszczenie przez ww. byłoby zbyt uciążliwe.

7. PODPIS

SSA Mariusz Młockowski SSA Agnieszka Pawłowska SSA Wojciech Zaręba

--	--	--